

[Statsministeren.]

én gang til. Det, jeg sagde i debatten i fjernsynet, var, at vi måtte realistisk erkende, at skulle der komme nogen bevægelse i det europæiske problem, måtte de vestlige lande anerkende Oder-Neisse grænsen. Det, jeg har sagt i dag, og det, som, så vidt jeg ved, er i overensstemmelse med, hvad socialdemokratiet selv har givet udtryk for, er, at drøftelser om en europæisk ordening må tage udgangspunkt i de faktisk bestående grænser. Hvis hr. Per Hækkerup kan finde nogen uoverensstemmelse her, så har han søgt meget, søgt forgæves, og konstrueret et andet resultat.

(Kort bemærkning).

Aksel Larsen: Jeg kan jo kun tage til efterretning, at finansministeren som person nu har overtaget den for ham noget uvante rolle som ikke alene den lidet talende, men den tavse dansker. På den anden side vil jeg gøre opmærksom på, at i regeringens tiltrædelseserklæring blev der bebudet foranstaltninger, som skulle skaffe statskassen øgede indtægter og samtidig virke forbrugsbegrænsende. Jeg kan ikke tænke mig, at en regering udgæet af disse 3 partier med majoritet i tinget og med en personmæssigt så glimrende sammensætning overhovedet ikke aner, hvad den mener med disse sætninger. Det må være noget, der hører under finansministerens ressort. Det forekommer mig, at selv om finansministre vel ikke bør tale for meget, så skylder finansministeren tinget ved denne lejlighed at give en lille smule oplysninger om: hvad er det for foranstaltninger, man tænker på?

Det forekommer mig, at også finansministre — uanset hvilke erfaringer de har — bør vise en vis respekt for tinget, og det tyder ikke på respekt for tinget, at man i en regeringserklæring bebuder sådanne foranstaltninger, altså nye skatter, eller hvad ved jeg, og når man så spørger: hvad er det, I tænker på? — får man kun den oplysning, at finansministeren har lært at tie.

(Kort bemærkning).

Per Hækkerup: Jeg skal ikke forlænge diskussionen. Det kunne være nødvendigt for mig at gentage, hvad jeg har sagt til

statsministeren, og så kunne vi jo fortsætte en gentagelseskrig, men den har næppe meget formål.

Forholdet er det, som jeg er overbevist om at alle seere i dette land har forstået, at alle, der har deltaget i vælgermøder i dette land, alle, der har læst den radikale skriftlige propaganda, ved, at de radikale kørte en kampagne for, at Danmarks politik skulle være, ikke engang i fremtiden, men nu, at anerkende Oder-Neisse grænsen. Jeg erklærer mig tilfreds med, at denne politik er puttet ned i skuffen af venstre og de konservative, og det har de radikale accepteret. Nu ved vi det, og næste gang vi møder mere eller mindre velinformerede radikale talere, der gentager parolen fra valgkampen, kan vi meddele dem, at denne politik er begravet; det er ikke regeringens politik. Det er jeg tilfreds med at kunne fastslå.

Finansministeren (Poul Møller): Hr. Aksel Larsen ved jo gennem mange år, at jeg har næret den højeste respekt for det høje ting. Derfor mener jeg også, at en regering må have så høj og dyb, både høj og dyb, en respekt for dette ting, at den ikke fremsætter tanker, før den har afsluttet sine overvejelser fuldstændigt, her i tinget. Så gør man det i form af lovforslag, og jeg håber hurtigt at kunne tilfredsstillende hr. Aksel Larsens nysgerrighed.

Statsministeren (Hilmar Baunsgaard): Ikke fordi jeg tror, det er nødvendigt, men for at hr. Per Hækkerups sidste bemærkning dog ikke skal stå som den sidste, vil jeg gerne sige: man kan ikke drage den konklusion, som hr. Per Hækkerup drog, når jeg lige har citeret ordret og har sagt gentagne gange her i debatten, at regeringen tager sit udgangspunkt i den kendsgerning, at de faktisk eksisterende grænser, også Oder-Neisse grænsen, bør ligge fast.

(Kort bemærkning).

Per Hækkerup: Den skal blive meget kort, hr. formand, men jeg tvinges til, når statsministeren forsøger at fortsætte denne dobbeltstilling, at spørge udenrigsministeren, under hvem dette sorterer — jeg går ud fra, det er den officielle udenrigsminister og ikke en af reserveudenrigsministrene, jeg